

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

derfor ingen anledning til at foreslå bevillingssystemet afskaffet.

Lovforslagets kapitel 1 om teaterbevillinger indeholder de regler, der følger af opretholdelsen af bevillingssystemet. De er for en stor del af teknisk karakter og skal derfor ikke refereres her, men to bestemmelser, der er nye i forhold til de tidligere udkast, skal jeg dog kort omtale. § 5, stk. 3, fastslår, at en bevillingshaver ikke må drive teaterforlagsvirksomhed i Danmark eller være økonomisk interesseret i en sådan virksomhed, medmindre der gives en særskilt tilladelse hertil. Denne regel er indsat, fordi man af mange grunde må nære store betænkeligheder ved at sammenblende teaterledelse og teaterforlagsvirksomhed, et forhold, som har givet sig uheldige udslag. I § 7 om bevillingshaverens sikkerhedsstillelse bestemmes, at der i særligt begrundede tilfælde kan ydes en statsgaranti i stedet for den sikkerhed, som bevillingshaveren skal stille for lønkrav m. v. I overensstemmelse med de tidligere udvalg og kommissioner foreslår man således den gældende depotordning opretholdt, men den foreslåede nye bestemmelse er indsat for at afbøde de uheldige virkninger, som det kan have for en bevillingshavers økonomi uproduktivt at måtte beslaglægge en ikke helt ubetydelig kapital, som kan anvendes mere produktivt i teatrets drift.

Efter det almindelige afsnit om teaterbevillinger behandler lovforslaget de forskellige eksisterende teaterformer, landsdelsscener, det rejsende teater og anden teatervirksomhed, herunder først og fremmest de faste private teatre. Det gælder for alle disse teaterformer, at offentlig støtte er nødvendig til deres opretholdelse og udvikling. De modtager allerede i dag statsstøtte, men det er nødvendigt, for at disse teatre kan trives og øge deres indsats, at man lægger faste lovmæssige rammer omkring støtten, udvider den og finder frem til nye og bedre virkende støtteformer.

Teatrets kunst er en nødvendig kultur-

faktor og derfor en nødvendig samfundsfaktor. I en situation, hvor teaterlivet af mange grunde står i fare for at stagnere, ja, at uddø i Danmark — og dette samtidig med at man kan iagttage en usædvanlig grøde i andre kulturelt beslægtede landes teaterliv — er det derfor samfundets pligt over for sig selv at træde støttende til, økonomisk, organisatorisk og på anden måde.

Ud fra dette grundsynspunkt stilles der i lovforslaget en række forslag, der tager sigte på etableringen af støtteordninger, afpasset efter hver enkelt teaterforms særlige forhold. Landsdelsscenerne har til opgave at søge teaterbehovet dækket i deres hjembyer, og de skal desuden ved turneer bidrage til denne opgaves løsning i landsdelen. Scenerne har pligt til at skabe et alsidigt repertoire, hvor det bedste både inden for ældre og nyere dramatik er repræsenteret, og de har tillige en særlig forpligtelse over for danske dramatikere. Også over for musikdramatikken er landsdelsscenerne forpligtet på den måde, at de skal give plads for regelmæssige opera- og balletforestillinger. Disse forpligtelser giver landsdelsscenerne en særstilling i forhold til de øvrige ikke-statslige teatre og begrundes den særlige tilskudsordning, som hjemles i forslaget § 13.

For de eksisterende landsdelsscener i Odense, Ålborg og Århus er der for så vidt kun tale om en kodificering af den gældende tilskudsordning, som efter forslag fra teaterkommissionen blev indført fra og med finansåret 1954-55, og som går ud på, at der fra statens side ydes et driftstilskud svarende til halvdelen af teatrets driftsunderskud under forudsætning af, at de respektive kommuner dækker den resterende del af underskuddet i det omfang, dette ikke kan dækkes ved tilskud fra anden side.

Udviklingen har imidlertid medført, at denne tilskudsordning ikke længere er fuldt tilfredsstillende, for så vidt angår bygningsudgifterne.

Som det fremgår af en række andre be-